

ten elkaar de zon in het gelaat te dwingen en dan gaat de dichter voor:

„Maar door uw vaardigheid, Polydenkes, waart gij den reus te slim en de zonnestralen vielen met volle kracht op het gelaat van Amykos.

Toen kwam deze woedend en verhit op hem afstormen, met de vuisten schermend, maar de zoon van Pyndaros trof hem op de kin, terwijl hij inkwam en maakte hem nog woedender; daarop maakte de reus er een wild gevecht van en ging met al zijn gewicht hangen en liep in met het hoofd naar beneden.”

Polydenkes' vrienden zijn dan bang, dat deze het tegen al deze ruwe kracht zal moeten afleggen, maar hij weet door zijn voetenwerk zich glansrijk staande te houden en den geweldenaar voortdurend te treffen, zóó, dat deze „als een dronken man onder de slagen stond te waggelen. Men ziet: tout comme chez nous.

Trouwens, heel de oudheid is vol van artistieke verwerking van de bokssport.

Walgelijk ontaard in den Romeinschen keizertijd, verdwijnt het boksen in de middeleeuwen vrijwel van het toneel, al leeft het nog wel hier en daar voort. Een herleving treedt dan in in de 18de eeuw, met het zoogenaamde „bare knuckle fight”, welks regelen, hoewel veel primitiever, in principe overeenkomen met het moderne boksen. De bokkers waren ongehandschoend, elke ronde eindigde met een „fall” van een der bokkers en tijdens de rust zaten de strijdenden heel gemoedelijk op de knieën van hun helpers.

Een zeer fraaie beschrijving van zulk een bare knuckle fight in het midden der vorige eeuw, vinden wij in den vermaarden bokserroman van Conan Doyle: „Rodney Stone”. De strijd gaat tusschen een oudgediende, een smid, maar een die door een sober en arbeidzaam leven zijn krachten heeft gespaard, en een jong „artiest”, Wilson, die een en al vlugheid en panterachtige souplesse is.

„Het was een prachtig schouwspel,” zoo lezen wij, „voor een ieder die zijn vermogen tot appreciatie van het edelste gewrocht der natuur niet had verloren. Beide mannen voldeden aan den eisch van den afgetrainden athleet, dat zij zwaarder leken zonder kleeven dan daarmee. En elk van beiden deed het eigenaardige in den bouw van den ander te meer uitkomen door het buitengewone contrast in deze tusschen hen beiden: de lange, soepele, reevoetige jongeman en de vierkante, harde veteraan, met een torso als een eikentrunk.” Er ontwikkelt zich dan tusschen deze beide uitersten een gevecht vol dramatische spanning, waarbij de schrijver deze merkwaardige opmerking plaatst: „Ik wenschte wel, dat elke ronde de laatste zou zijn, en toch: het woord „time” was nauwelijks uit den mond van den tijdopnemer, of beide mannen sprongen van de knieën van hun helpers, met een lach op hun gekneusd gelaat en uitdagende woorden op hun bloedende lippen. Ik geef u mijn woord, dat ik menigmaal in mijn leven mij heb vermand tot een zware taak, door te denken aan dien ochtend en mij de vraag te stellen, of ik dan zóó zwak was, dat ik niet zou verdragen voor mijn land of voor die mij lief waren, wat deze beiden verdroegen voor een schamele beurs en terwille van hun naam onder hun kameraden. Een dergelijk schouwspel mag misschien hen verdierlijken, die het reeds zijn, maar er is ook een geestelijke kant aan en de aanblik van de uiterste grens van men-

schelijke duldzaamheid en moed, bevat in zichzelf reeds een les.”

Tot het moderne boksen overgaand, vinden wij een wat breederen stroom van artistieke litteratuur. Zeer bekend is geworden de bokseroman van Bernard Shaw: „Cashel Byron's profession”. De hoofdpersoon uit dit boek is een soort prototype van den ongeslagen wereldkampioen in alle gewichten Gene Tunney, die een groote bewondering voor Shaw koestert en eenige jaren geleden een reis naar Europa er voor over heeft gehad, om persoonlijk met hem kennis te maken. Cashel Byron, zoo heet hij, is een jongeman, met een prachtig fysiek en een felle fighting spirit, die na een veelbewogen bokserleven den ring uit- en het huwelijksbootje instapt, met een jonge dame van zeer goeden huize en fijne beschaving, om daarmee verder gelukkig en tevreden te leven. Natuurlijk regent het in het boek geestigheden, malle situaties en satirische opmerkingen (anders zou Shaw Shaw niet zijn) en al is het nogal romantisch in den zin van buiten de werkelijkheid staande, het is toch boeiend en zeer leesenswaardig.

Een uiterst realistische en fascinerende beschrijving van wat er in een bokser omgaat tijdens een hard gevecht, waarin hij eerst meent gemakkelijk te zullen winnen en tenslotte bemerkt toch hopeloos te gaan verliezen, vonden wij in een serie feuilletons in het Fransche sportblad L'Auto, van de hand van Henry Decoin. Wij mogen niet al te zeer misbruik maken van de gastvrijheid van de redactie van dit blad en moeten ons dus van verdere citaten onthouden. Maar meesterlijk aangrijpend heeft Decoin deze tragiek geteekend en het behoort tot het beste wat wij op dit gebied kennen.

Een andere Fransche bokseroman, die oorgang heeft gemaakt, is het boek van Louis Hémon: „Battling Malone, „Roman pugiliste”, bij Ferenczi et Fils te Parijs uitgegeven.

Een verzameling schetsen, spelende in de bokswereld, vindt men in het boek van Hylton Cleaver: „The sporting spirit” (George Newnes, London).

En tenslotte zij nog vermeld, dat ten onzent — zooals de getrouwe lezers van dit blad zich zullen herinneren — onder meer de thans gestorven, zeer betreurde oud-hoofdredacteur van dit orgaan, Leo Lauer, zijn groote gaven ook aan het genre van den bokseroman heeft gewijd.

Het bovenstaande is slechts een proefje en er valt natuurlijk veel meer te noemen. Zooals gezegd, de ruimte ontbreekt ons thans en misschien mogen wij er later hier nog eens op terugkomen. Toch is tot nog toe de oogst niet overrijk en de oorzaken gaven wij hypothetisch in den aanvang reeds aan. Zal dit bij de steeds voortschrijdende sportbeoefening anders worden? Zal er een rijke, artistieke sportlitteratuur ontstaan en dus ook een rijke bokslitteratuur? Wij zetten als motto boven dit opstel een citaat uit Kazimiers Wierzyński's „Olympischer Lorbeer” bij gelegenheid der 9de Olympiade:

„Een nieuw schouwspel hebben wij aan de wereld gegeven, Dat haar met een nieuwen tred doet gaan.”

Het nieuwe schouwspel, het is de Sport, die haar plaats thans heeft veroverd in miljoenen harten en hoofden en even zoovele miljoenen het leven heeft verrijkt en zelfs gezegend. Zal deze nieuwe tred, dit nieuwe levensrhythme ook tot nieuwe kunst leiden? Wij wagen ons niet aan een voorspelling in deze verwarde tijden. Maar: de velden zijn wit om te oogsten!

Golf

Beschouwingen van Walter Hagen

Walter Hagen is niet de eerste de beste. Hij wordt in het werelddeel waar alles met superlatieven wordt

aangeduid „Worlds greatest golf professional” genoemd. Voorwaar geen kleinigheid.

Golf is een sport, zoo zegt hij, waarvoor zelfs kampioenen respect hebben. Een beetje bang zijn. Want d'r is altijd een kans dat het verkeerd zal gaan. Elk oogenblik staat je reputatie op het spel.... in dit spel.

Al drie honderd jaren lang (eigenlijk nog langer) wordt er golf gespeeld. Men noemt het een eenvoudig spel. Eigenlijk beteekent het niet anders dan een klein balletje van de eene plaats naar de andere te slaan. Toch wachten moeilijkheden van alle kanten en ge hebt voortdurend erop te letten, dat ge niet zondigt tegen een aantal wetten

SPORT IN BEELD

en regelen, waardoor het golven, zeker in onze dagen, wordt beheerscht.

Niemand kan beweren dat hij in golf uitgeleerd is. Golfers kunnen heel lang mee. Langer dan in welke andere sport ook. Men begint jong. Men speelt in de rijpere jaren. Grijs haren zijn geen beletsel voor een goed spel golf.

D'r is eigenlijk geen eenvoudige methode om golf te leeren. Alleen die: wie er mee begint zorgt er voor dat hij direct z'n volle aandacht aan het spel geeft. De goede „start” beteekent ook

daarbij alles. De speler, die zijn tijd en zijn aandacht geeft bij de eerste lessen, welke hij krijgt, zal daarvan altijd profijt hebben. Oefen en oefen weer. Dat maakt den goeden golfer.

Golf vraagt zelf-controle. Golf is niet een spel om alleen te spelen. Samen spelen, wedstrijd, onderling en openlijk, dat maakt den goeden golfer. We moeten leeren spelen tegen onze tegenstanders maar ook tegen onszelf.

De beginner moet niet gelooven, dat hij alleen oogenblikken van inzinking

heeft. Zelfs de kampioenen kennen deze teleurstelling. Daarom strijd tegen je zelf. Leer het slechte te aanvaarden net als van het goede te profiteeren.

In mijn eigen spel tracht ik niet teleurgesteld te zijn door wat er ook gebeurt. Ik weet dat er bij elken round slechte slagen zijn en ik aanvaard die als een deel van het spel. De speler, die meent, dat hem geen slechte momenten geoorloofd zijn houdt het niet vol. Hij zal niet leeren winnen, omdat hij niet leerde verliezen.

Dagboek van een Leek

Vrijdag 14 Augustus: Ik sta met mijn twee Hollandsche beenen op het Gare du Nord in deze frivoolste aller steden en ik zoek naarstiglijk naar het home der Nederlandsche roeiers. Ik tref hen aan het ontbijt, verscholen achter spiegelingen en havermout, groote borden met koud vleesch, stapels brood en ander nuttig voedsel, zoodat de keurige Fransche kellner een glimlach bedwingen moet, die ironisch om zijn bleeken mond zou spelen. Onze mannen zien er allemaal goed uit, zijn tevreden met de legering in het hôtél, met het eten en met de Fransche organisatie.

Dr. Mieremet en Schutte hebben de leiding. Ze kijken tevreden. Eenige journalisten kijken ontevreden, vragen wie ik ben, wat ik kom doen.

Ik heb me bescheiden teruggetrokken, want ik kan zeggen met het kindje uit het liedje van Speenhoff: „niemand kent me of verwent me!”

Heerlijk, dit isolement. Met een introductie van de Nederlandsche ambassade uit de Rue de Grenelle, kwam ik 's middags op de officiële boot met de gezanten en consuls van alle deelnemende naties.

Zoo heb ik den eersten dag gesleten en ik heb me er over verheugd, zoo kranig als onze roeiers voor den dag kwamen. Goede sportlui, die een sympathieken indruk maakten.

's Avonds heb ik op Montmartre en Montparnasse rondgedoold, zonder dat ik één Hollander, één journalist in het vizier kreeg. Roeiers natuurlijk niet. Die slapen of aten als ze niet roeiden.

Zaterdag 15 en Zondag 16 Augustus: We zijn er tenslotte afgekomen met één kampioenschap. De stuurmanlooze twee van Triton. Beter één overwinning in de hand, dan tien in de toekomst!

Nereus was Zaterdag klaar; kon vertrekken, maar bleef en bekeek Parijs op rustige en solide wijze.

En ik kreeg bij deze gelegenheid weer eerbied voor de grootmogende heeren

van de pers, die plichtsgetroouw zaten te telefoneeren op de tribune, terwijl de muziek van de radio storend werkte.

Andere jaar gaan we met de roeiers naar Belgrado in Zuid-Slavië. Maar of we vóór dien tijd in Los Angeles terecht komen? Ik vrees het ergste. Zwitserland en Polen zeiden carrément op het congres: wij gaan niet! Zuid-Slavië zei: wij gaan wel! En andere landen deden diplomatiek en hielden alle slingers om alle armen.

Maandag 17 Augustus: Terug in Holland, in mijn kleine stad, in mijn eigen chamber-cloack. Bij de vele brieven, helaas geen enkele booze. Wat schieten wij op met menschen, die het met ons eens zijn. Geef mij één meneer, die gezellig vertoord is en je klopt er een serie artikelen uit.

Bij de achterstallige kranten de loting voor den zilveren voetbal aangetroffen. Ziet er net uit als een echte loting. Moet ook zoo wezen. Wordt een belangrijke serie in Rotterdam. Opmerkelijk, die aanhankelijkheid van die oudste clubs in den lande aan de Rotterdamsche commissie.

Niettemin wensch ik Amsterdam ook alles goeds toe met den Arol-beker. Men krijgt niet alles tegelijk en langzamerhand zullen de wedstrijden in de hoofdstad die in Rotterdam nabij komen.

Dinsdag 18 Augustus: De uitgevers aan de telefoon. Ze hadden een ingezonden stuk ontvangen over de indeeling van de Westelijke eerste klasse clubs. Wat ze daarmee zouden doen?

„Sport in Beeld”
is verkrijgbaar in alle
stads- en stationskiosken

Stop 't in uw prullemand of stuur 't naar den vergaarbak van een noodlijdend dagblad. Protesten van de uitgevers; willen à tout prix correct blijven, zelfs tegenover betalende abonne's, die zichzelf gaarne gedrukt willen zien. Snappen deze lieden niet, dat niemand iets aan hun oordeel hecht, nog minder dan aan mijn leekengepraat?

Ik vind de indeeling best: een sterke afdeling en een zwakke; maar ik zal wel oppassen hier te vertellen, welke ik de sterkste vind.

Woensdag 19 Augustus: Op het achterbalcon van lijn 11 springt Kees van Hasselt, vlak bij het pontje op het Rokin. Hij botst met zijn grijzen kop tegen de omvangrijkheid van een gebruide Oost-Indischgast. Zeker ook oud-voetballer. Ze praten althans direct intiem over den ouden tijd; noemen namen, die ik van mijn vader hoorde.

„En die loterij van het N. O. C.?” vraagt de nabob. „Wil nog niet zoo bijster,” zegt van Hasselt. „Maar we gaan nu zelf den boer op; het geld komt er, moet er komen.”

Als de K.N.V.B. wil, betaalt hij den heelen boel; het zou het schoonste gebaar zijn, juist nu er in Los Angeles niet gevoetbald zal worden. Als ik meneer van Prooye zou kennen, zou ik het hem toefluisteren. Die leest geen sportbladen; slechts de N.R.C. en het Chemisch Weekblad. Om gezond bij te blijven.

Donderdag 20 Augustus: De eerste berichten over onze tennisspelers in uitgebreider dan telegrafischen vorm bereiken ons. Scheurleer schrijft er over in de N.R.C., zooals alleen Scheurleer over tennis schrijven kan. Hier is de expert aan 't woord, die zelf weet wat een tennisduel is, een, die 't niet uit boeken gehaald heeft, niet opschrijft, wat anderen hem voorpraten, maar een, die tennis doorleefd en doorvoeld heeft.

Inmiddels: die zwartjes zijn niet voor de poes en een zacht eitje wordt het voor onze spelers gezinsins.

TARTUFFE.